

საქართველო

დღიური

* * ჩვენ შეციტყეთ, რომ შუთაის წმ. ნინოს ზავედენია წლევანდელი წლიდამ საქალებო გადაიქცაო და შემად შაზანლიყში არისო ეს არმია დაბანაკებულიო. ამბობენ, რომ სულე-იმან-ფაშა ახალ ჯარს მოელის პირია-ნოპლიდამ და სოჭიდამ და მერე ხელ-ახლად იპირებს შიპკოზე დაცემა-სო.

„აქ მოვიდა ამბავი, რომ სულეიმან ფაშის არმიას ბალკანის ყველა გადასა-ვალი ხევებიდამ უკან დაუწევია და ამ ფაში შაზანლიყში არისო ეს არმია დაბანაკებულიო. ამბობენ, რომ სულე-იმან-ფაშა ახალ ჯარს მოელის პირია-ნოპლიდამ და სოჭიდამ და მერე ხელ-ახლად იპირებს შიპკოზე დაცემა-სო.“

ამავე გაზეთის პორადიმელი ქორჩე-სპონდენტი იწერება, რომ ახლა ამბებს პლევნისა და რუსეთისაკენ უნდა მო-ვლოდეთო. მთავარ-სარდლის მთავარი კვარტირა ამ ფაში პორადიმში არისო და აქედამ აძლევს განკარგულებას პლევ-ნისკენ დაბანაკებულ თავის ჯარებსათ; დ. მ. მემკვიდრე კი რუსეთისაკენ მყო-ფის რუსის ჯარების ხელმძღვანელიათ.

ახლა, როცა რუსებმა ლოგია აიღეს მთელი იმათი ყურადღება იმაზედ იქნება მიქცეულიო, რომ პლევნას მიადგნენ ხელ-ახლად და რამდენათაც დაუჯდეთ, აიღონ. ბუშინდელს ჩვენს გაზეთში დაბეჭდილი ტელეგრამები გვაცნობებენ, რომ პლევნის მართლა მისღვამია რუ-სის ჯარი და ამ ციხე-ქალაქთან ახლა გაცხარებული სროლაა.

ფერტონი

შართველები რეალეთი *

სანამ გავაკრძნობდე ჩვენ მსამალე-თის თანამოძმებებზედ ჩემი შენიშვნების წერას, ათას ბოლოშს მოვიხდი მკითხვე-ლებთან ამ განგრძელების დაცვიანები-სათვის.

მაგრამ ის ზნებითი კავშირი და გრძნობა, რომელიც უნდა ჰქონდეს ჩვენ მკითხველებს თავის თანამოძმე მსამალოს ქართველებთან, მტკუცე იმედს მა-ლევს, რომ ისინი არ დაიზარებენ ერთი თვალი გადავლონ ამ ჩემს ნაწერს, რო-მელიც ცოტათი მაინც გააცნობს იმ სა-განს, რომელსაც ის შექება.

რამდენიმე დღის წინათ იმის გამოც-ხადებამინ, მე გამოვედი ბათუმიდამ იმ განზრმეოთ, რომ ჩემს სამშობლო სა-კართველოში მოვსულეობა.

მე მინდოდა ვამეგო — თუ რა გრძნო-ბა აქვს, რას ჰავიქრობს ეს ჩვენი ხალხი იმ ჩემნამამადიანებულ თანამოძმებზედ.

*) „დროება“ № 39, 1877 წ.

როდესაც „აღმოსავლეთის მითხვამ“ ამოციო თავი და მას ომი ჩერნოვორისისა და სერბისა მსამალეთის წინააღმდეგ, ჩვენი თანა-მოძმენი არ ზოგავდნენ თვ-

რალ-მაიორი ჩერნიავევი. შასვლის წინათ სერბის გირის რამდენიმე ფრიჩებული ტანკი სახსოვრად წმ. ნინოც ტანკი და მისი ათ-

* * ამბობენ, რომ წელს სამოცამდინ იყენენ, სხვა-და-სხვა მხრიდამ ჩამოსული ყმაწვილები ჩენს სასულიერო სემინა-რიაში ეგზამენების დასაჭერად და შესა-სულელადათ. ამ რიცხვიდამ ოც-და-ოთ-ხი მიუღიათ და მომეტებული ნაწილი მართლ-ძახეობიდამ.

ჩენ დაგვარმწუნეს, ვითომ იმერეთი-დამ ჩამოსული ყმაწვილები არც ერთი არ მიუღიათ წელს ამ ჩენს სასულიერო სემინარიაში.

* * მსურგეთიდამ გვწერენ, რომ წელს საზოგადოთ ბურიაში კარგ მოსა-ვალს მოველითო; ღოზი და სიმინდი ბლობთ მოგვევაო; ყურძენი კი დაგვი-ნაცრაო; მაგრამ არც ამ შხრით გვექნება დიდი დაბრკოლება, რადგან “ოდესა“ (იზაბელლა) ჩენკენ ბლობად აქვთ და-რგული და ამ ვაზის ყურძენს ითქმის სრულიად არ ეკარება ნაცარიო.

„დროების“ კორრესორდენცია

მოზღოვიდამ, 26 აგვისტოს. უკველ წელიწიდს მოზღოვში არის ხოლო სამი იარმუკა სხვა და სხვა დროის: ერთი—

მე გამიხორციელდა, შემისრულდა იმე-დი.

მაგრამ ერთი კითხვა, ერთი საგანი უნდა მიღებულიერ წარმომიდგა თვალშინ და არ შემიძლია ეს კითხვა არ მივსცე ჩემს მკითხველებს:

ზანა შესაძეწუნებელი, ჩასაფიქრებე-ლი არ არის, მკითხველო, ის ჰაზრი, რომ იგივე ქართველები, რომელიც ერთ დროს ერთი და იმავე სამშობლოს მტრის წინააღმდეგ და ერთისა და იმავე დროშის ქვეშ იძრმოდნენ, — ახლა, თოთ-იარაღით ხელში, გამდგარან ბრძოლის ველზედ და დაუძინებელ მტრებსავით ებრძევთ?

რა სამწუხარო წასაკითხავი იქნება ერთს დროს ჩენი შრამო-მავლობისათვის ჩენი ისტორია, რომელიც ამ გვარ გა-რემოებას მოგვითხოვბს, ამგვარ ძმა-ძმის მკვლელ იმა ავაზებას!

როდესაც „აღმოსავლეთის მითხვამ“ ამოციო თავი და მას ომი ჩერნოვორისისა და სერბისა მსამალეთის წინააღმდეგ, ჩენი თანა-მოძმენი არ ზოგავდნენ თვ-

სა, რათ სხვერპლათ შეწირულიყვნენ ამ ოში მონაწილეობის მიღებით.

არ იფიქროთ, რომ მათ იმნაირ თვ-გაწირვას ჰქონდეს ის მიზანი, რომ დაეკმაყოფილებინოთ თვით მთავრობის წადილნი და განზრავანი; არა, მიზეზი ამისი იყო შემდეგი:

სანამდის სულთან მეჯიდი შემოიტან-და მსამალეთში ახალ ცვლილებებს, ძალადიანების კანონი, სასულიერო და ახორციელო, სულ ერთიანთ შეკრე-ბულნი იყვნენ შერიმი.

ახლა მსამალეთი განივება ამ „შე-რის“ კანონებს გარდა იმ ცვლილებების ძალითაც, რომელიც სულთან მე-ჯიდმა შემოიტანა და რომელსაც თქვა „ნიზამი“ ანუ კანონი.

მაგრამ ახლაც მომეტებულ ნაწილათ სოფლის ხალხი „შერის“ კანონების ძა-ლით განისამართოება და ეს კანონე-ბი შეადგენენ მათ სასულიერო და სა-ხორციელო წესდებულებას.

დიდი და განუზომელი ბეღნიერება არის დაპირებული იმ მაკმადიანებისათ-

გაზაფხულზე, მეორე—ზაფხულში და მე-
სამე—შემოდგომაზე.

ამათ შორის ყველაზე დიდი და მდი-
დარი არის ზაფხულის იარმუკა, რომე-
ლიც იწყება დეთის მშობლის მიძინების
(მარიამობის) წინეთ შეიდი დღით და
თავდება მარიამობის მეორე დღეს.

ზაფხულის იარმუკის სიღიღის და ყვე-
ლაფრით სიმდიდრის მიზეზი ის არის, რომ იმ იარმუკას უერთდება მიძინების
დღესასწაული, რომელიც აქ, აღდგომის
დღესასწაულის გარდა, ყველა დღესასწა-
ულებზე ღიღათ მიაჩნიათ. ღიღი და პა-
ტარა ამ დღეს მეტად შეხარით, რადგა-
ნაც ამას, მართლადც რომ ყველასთვის
თავის სიამოენება და სიხარული მოაქვს.
ამ დღეს აქ არის ტ ქის დღესასწაულიც;
ივერიის დეთის-მშობლის ხატს წლის
განმავალობაში მხოლოდ ამ დღეს და-
სძრავენ და ეკკლესიის გარს შამოარო-
ნინებენ.

ბევრი მლოცველები მოდიან ხოლმე
ამ სასწაულ-მოქმედი ხატის სავედრებ-
ლად, ბევრი სწორული, ბევრი დახუთული
და დაერდომილი ელიან მისი შეხებით
განკურნებას და ამისთვის, ღმერთმა ი-
ცის, საიდამ არ მოდიან. მრთი აქაური
მცხოვრები, ჩემი კარგი ნაცნობი, მარ-
წმუნებდა, რომ ამ ხატის, ივერიის
დღეთის მშობლის, სავედრებლად ერთხელ
მოსდომები მოვიდნენ პილიგრიმები არ-
ხანგლის ლუბერძნილამაო!

ჭელს სხვა მლოცველებთა შორის

აქ იყვნენ ქართვლები საქართველოდამ, შიზლიიარიდამ და სხვა მოზღვებიდამ ახლო-მახლო ქართვლების სოფლები-
დამ.

ხუთმეტს რომ მარიამობა არის, თო-
თხმეტ საღმოზე ზოგი ლოცვის მოსას
მენელათ და ზოგი—უმეტესი ნაწილი
—სამხერელათ და სამასხარაო შეიკ-
რიპებიან ხოლმე მიძინების ეკკლესიაში
და მის კარგად მოზღილ გალავანში.
რა საკვირველია, ეკკლესიაში მიერუე-
ბიან ხოლმე ისენი, რომელიც მართლა
სალოცვათ და არა სამასხარაო მოსუ-
ლან; გალავანში კი ჩემი ისეთი პი-
რები, რომელთაც დეთის ედრება მეო-
რე პლანზე გათაუდეთათ, პირველ პლა-
ნზე კი სიცილი, ხათხათი და ლამაზ სქე-
სთან მასხარაობა გამოიყენიათ.

საღმოს ცხრა საათზე გავემზავრე
მიძინების სობორში იმ ჰაზრით, რომ
გამეგოს ჭეშმარიტი ხასიათი დღესასწა-
ულისა და შემედგინოს ამ დღესასწაულ-
ზე დახახლოვებითი მართალი სჯა- თუ-
მცა ამ დროს მთვარიანი ღამე იყო, მა-
გრამ ჯერ მთვარი არ გამოაჩნილიყო
და ეკკლესიის გალავანის ახლო-მახლო
სიბრელე სუფედი; თვითონ გალავანი
კი საკმაოდ განათლებული იყო მლოც-
ვლებისაგან გულწრფელობით ანთებუ-
ლი სანთლების შუქით, რომელსაც არ
უშლილენ გალავანში გაერცელება
კარგად მოზღილი ეკკლესიის ფანჯარაე-
ბი.

მიეუახლოედი რა ეპკლესიის გალა-
ვანს, ჩემი ყურადღება მოიწყეს უზრუ-
ხვემა, ურმებმა გაესტუდების სტანდატი
ხილათ: ვაშლით, საზამორითი და სხ.,
რომელთაც მოზღვები მცირე ფასი ა-
ძევთ მათი სიმრავლის და მჭერი-მომ-
ხმარებლების მცირე რიცხვის მიზეზით.
როგორც იყო გავძვერი ურმებს შუა
და შავედი ეკკლესიის გალავანში.

ზალავანი იყო სავსე სხვა და სხვა
ხალხით; ზოგი იჯდნენ, ზოგი ხალიჩე-
ბზე და ბილიშებზე იწვენენ და ერთ-გუ-
ლათ ხერინავდნენ, ზოგი ფეხზე იდ-
გნენ და ღრო-გამოშვებით მჯიხებს ირ-
ტყამდენ მკერდზე და პირ-ჯვარს
ისახამდნენ; უმეტესი ნაწილი კი ჯგუფ-
ჯგუფად დასეირობდენ და სიამოვნებ-
დენ ისის ქალების წერილი წელის
და უცხო, მდიდრული, აღმოსავლეთის
გემოზე შეკერულის ტანისამოსის და სხვა
მორთულობის ცეკრით.

ეკკლესია მჭიდროთ იყო გავსებული
მლოცვლებით და ღვათქით ოცლი გა-
დმოსილობათ პირის სახიდამ. მრთი კუ-
თხე გალავანისა ეჭირათ გლახაკებს, მათ-
ხოვარებს, რომელთაც აქ ბლობათ მო-
ეყარათ თავი. მეოთოეულის მათგანს ეჭი-
რა ხელში ღრება ხის თევზი და უღი-
რებდა გამოლელ-გამოშველებულებს, მაგრამ,
რამოდენათაც მე შეენიშნე, იშვიათად
ვინმე აქცევდა ყურადღებას მათ ლოცვა-
ხეწნას და საწყლების ღრმა თევზებს
შეკრებიც არ ჰქონდათ გროვებით მო-

ვის, რომლებიც დაიცვავენ ამ „შერიში“
მოხსენებულთ წესებს. ამასთანავე მათი
ნაციონალური გრძნობა სარწმუნოება-
ზე დაფუქნებული.

„შერის“ კანონები, შესახებ ომისა,
უცხადებს, რომ რომელიც თავს გა-
იწირავს და ჩხებში მოკედება, იგი „შე-
იხად“ (წვალებულად) შეირიცხება სარწ-
მუნოებისათვის და სამოთხეში შევაო.

ამ ნაირად საკმაო არის მსამალოს
მთარობისათვის, რომ, გამადიანების
გრძნობის გასაღვიძებლად, ჩაგონის
ხალხს, რომ ის სარწმუნოებისათვის
ომობს.

X

როდესაც რუსეთმა საჭიროთ დაინა-
ხა რათა ხმა ამოელო, იმ უთანხმოე-
ბის დასაბოლოებლათ, რომელიც არ-
სებობდა მსამალეთსა და ინსურენციებს
შორის, დიდი მოძრაობა შეიქნა საზო-
გადოთ მთელს მსამალეთში; მოლლებმა
და ულემებმა დაიწყეს ქადაგება ხალხში,
რომ აელო იარაღი და დაეცვა მასი
სარწმუნოება, რადგანაც „გიაურებს“
სურას ჩენი სარწმუნოების დალუპვაო.

მაჰმადიანების უწოდებენ „გიაურის“
სახელს ყველა იმ ხალხთ, რომლებიც
არ ეჭერმდებარებიან მათ სარწმუნოებას;
მხოლოდ დიდ განსხვავებას ნახავთ სხვა
ნაციის „გიაურის“ და „მოსკოვის (რუ-
სეთის) გიაურის“ შუა: ამ უკანასკნელებ-
ზე იმათ გულში არის შეუბრალებელი
სიძულვილი აღძრული, რადგან მათში
ჰქონდენ მძლავრს და მათი სარწმუნოე-
ბის დამატირებელს მტერს.

ზემო-ხესნებული სარწმუნოების გრძნო-
ბას ეს სიძულვილები რომ დაუმატოთ,
მაშინ დაერწმუნდებით—თუ რაოდნათ
გამადიანები თავს გამოიმეტებდნენ და
მონაწილეობას მიიღებდნენ ომში.

X

კიდევ უნდა მოგახსენოთ—თუ რას
ჰქიქრობდა მდაბიო ხალხი რუსეთის
მოძრაობაზე: ჩენება ფარდიშვამ (ხემწი-
ფე) შეიტყოვო, ამბობდა ხალხი, რომ
მოსკოვის ყიზრალი (იმპერატორი) ინ-
სურენტებს ჩუმათ ეწევა და სთხოვთ
შემწეობის მისაღებათ, ჩენ თანამოძე-
თა არ დახელებ თავის სიღარიშებით მო-
არა დაიშურებეს—რა მთარობისათვის.

სერბიელების დამარცხება მათ დიდი
იმედს აძლევდა და არწმუნებდა, რომ
რუსეთისაც დამარცხებდნენ და გარდუხდი-
დნენ სამაგიეროს.

X

ჩენი გამაჰადიანებული თანამოძენი
როგორც მტკიცე-მორწმუნენ, ძალიან
თანაუგრძნობდნენ ამ იმს და არ ზო-
გადნენ თავს არც თავიანთი თავის შე-
წირეით და არც სხვებრივ, ასე რომ
როდესაც, ამ უკანასკნელი დროებში,
მსამალეთის ფინანსი სუსტ მდგომარეო-
ბაში იმყოფებოდა და მთარობა იძუ-
ლებული გახდა მიემართა ხალხისთვის
შემწეობის მისაღებათ, ჩენ თანამოძე-
თა არ დახელებ თავის სიღარიშებით მო-

მსამალეთის შემდეგ მე-ზ.

ფარმული. ხშირად ესენიც შეიკრიბებო-
დენ ხოლმე ერთ წრეთ და ერთგულათ
მღეროდენ „ლაზარეს“ მშვენიერ კილო-
ზე და მშვენიერი დაწყობით და ამით
მხოლოდ იქცევდენ თავის თავზე სპე-
ბის კურადღებას.

შეველა ამ სანახავების, მეტად მე გამა-
ციოფრა მლოცველების ოთხზე სიარულმა.
მომეწყინა რა ეკლესის გაღლავანში
ფეხზე დგომა, მე ვიფიქრე სახლში დავ-
ბრუნებულიყავ, მაგრამ არ მინდოდა
ისე დავბრუნებულიყავ უკან, რომ არ
შემეხედნოს ეკლესიაში. ამიტომ მე
მივმართე ეკლესის კარებისაკენ, შივ-
სწომოვსწილე ხალხი და როგორც იყო
მიუახლოედი; მაგრამ აქ კი უნდა გავ-
ჩერებულიყავ, რადგანაც გზის გაგრძე-
ლება შეუძლებელი შეიქნა: ჩატარების
გარშემო ფეხშიშველნი, თავ-ლიანი,
მუხლებზე და ხელის გულებზე ოთხით
ვლადენ მლოცველები, რომელთაც შე-
უწირავთ ამდენჯერმე ითხით შემოუ-
რონ ეკლესიას.

გოგოლეთელი

(დასასრული შემდეგ №-ზი)

განცხალებანი

გაქვეთიღები ოფ.

რეტროლის და პრაქტიკულის **ბუს-ლალტერისა** ორ-გვარის
ანუ იტალიურისა, ბანკის, ფაბრიკის, სა-
ვაჭრო, კუმისიურის და ავტოოვე სავა-
ზო არითმებისა.

ადრესი: ლაპონიატორის ქუჩა, ნაბეჭ